

בוא נעשה סקס!

מחזה בשתי מערכות

מאת ולנטין קראסנוגורוב (פיינברג)

נוסח עברי דניאל סטופין (2011)

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לאחסן במאגר מידע, לשדר כל חלק שהוא מהחומר שבתרגום זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בתרגום זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מהמתרגם. אין לבצע שינויים בתרגום בלי להסדיר עם המתרגם.

אין להתחיל את החזרות בלי להסדיר את עניין הזכויות עם המחזאי:

Valentin Krasnogorov
<http://krasnogorov.com/>
tel. 8-812-699-3701;
7-951-689-3-689 (מוב.
(972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142
e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

כל זכויות התרגום שמורות לדניאל סטופין. danielstopin@gmail.com
טל' 036704766 או 0547346849

המשתתפים:

בעל

אישה

אחות

פרופסור

בחורה

מערכה ראשונה

(הבמה יכולה להוות חלל ריק. רק מה שנחוש, אווירה רשמית לגמרי: שולחן, כמה כסאות, כורסא וכו'. בעל קורא ספר. אישה נכנסת. בעל ממשיך בקריאה. אישה יוצאת ונכנסת שוב. בעל ממשיך לקרוא)

אישה: בוא נעשה סקס.

בעל: בואי. (ממשיך לקרוא)

אישה: אתה שומע? בוא נעשה סקס.

בעל (באותה נימה): בואי.

אישה (מנערת אותו בכתפיו): אני מדברת אליך – בוא נעשה סקס!

בעל: מה נעשה?

אישה: סקס!!

בעל: עכשיו?

אישה: למה לא?

בעל: תני לפחות לגמור את העמוד.

אישה: ואם בא לי עכשיו?

בעל: מה קרה לך?

אישה: כלום. אתה מתנגד?

בעל: אני? לא. (ממשיך לקרוא)

אישה: אז?

בעל: מה "אז"?

אישה: אמרת שאתה לא מתנגד.

בעל: לא מתנגד למה?

אישה: לזה.

בעל: מה זה "זה"?

אישה: תניח את הספר או שאני אזרוק אותו מהחלון.

בעל: הספר לא שייך לעניין.

אישה: אני יודעת שהוא לא שייך. אבל אתה לא רוצה שאני אזרוק אותך מהחלון?

בעל: תגידי, מה את רוצה ממני?

אישה: אמרתי – בוא נעשה סקס.

בעל: הפרעת לי במקום הכי מעניין – הוא מתגנב למיטה שלה עם אקדח.

אישה: למיטה שלי אף אחד לא מתגנב.

בעל: זה טוב.

אישה: אני לא בטוחה.

בעל (מגניב מבט בספר): לדעתי, עוד רגע הוא יהרוג אותה.

אישה: עוד רגע אני אהרוג אותך!

בעל: מה את רוצה ממני?

אישה: כלום. אישה לא אמורה לרצות. לרצות זה התפקיד שלך.

בעל: לדעתי, את נסערת מדי.

אישה: אני לגמרי רגועה.

בעל: קרה משהו בעבודה?

אישה: עושים סקס רק אם קרה משהו בעבודה?

בעל: לא, לא בהכרח.

אישה: ברוך השם. כבר חשבתי שאצרך בעבודה אף פעם לא קורה שום דבר.

בעל: לדעתי, זה לא הזמן ולא המקום.

אישה: כשמדובר על סקס זה תמיד לא הזמן ולא המקום בשבילך.

בעל: מישהו יכול להיכנס...

אישה: אבל בינתיים אנחנו לבד. לכן אני מזרזת אותך.

בעל: את רואה בעצמך שהאווירה כאן לא מתאימה.

אישה: איזו אווירה, לדעתך, כן מתאימה? למה זה צריך לקרות רק על מיטת כלולות,

תמיד באותה שעה, בסוף שבוע, עשר דקות אחרי שמכבים את האור? למה לא

בבוקר, למה לא בצהריים? למה תמיד בשכיבה? למה לא בעמידה או בישיבה?

למה לא על מכונת כביסה? על נדנדה? על ערימת חוטי תיל? למה לא באור

הנרות? למה שלא תפתיע אותי, כשאני לא מצפה לזה, ובמקום הכי לא נוח?

למה תמיד בבית, ברוגע ובנחת, באמצע פיהוק לפני השינה, באותה מיטה

נצחית?

בעל: כי במיטה זה יותר נוח.

אישה: יותר נוח? אז למה את המזמוזים במושב האחורי או על קן נמלים ביער זוכרים

לכל החיים, ואת המשגל על מיטת הכלולות בבית, במיטה רכה, רחבה, נוחה

ומותאמת מושלם לסיפוק המיני שוכחים אחרי עשר דקות?

בעל: כי... אין לי מושג למה.

אישה: ולמה, כשאני רוחצת כלים, אתה לא תבוא ותיקח אותי מאחור? למה אתה לא מנסה לצוד אותי כמו חיה? למה אני במאה אחוז בטוחה שאתה לא תעשה שום דבר לא צפוי? למה לא באמצע קונצרט של מוסיקה קלאסית? למה לא בדירה זרה, כשכל רגע מישהו עלול להיכנס?
בעל: האמת שלכאן כל רגע מישהו עלול להיכנס.

אישה: אז מה?! אז לפחות שיקרה משהו. אני רוצה הפתעות. אני לא רוצה לדעת מה מצפה לי היום בערב. אולי פגישה עם חברה בבית קפה ואולי – מסיבה אצל חברים. אולי הליכה שקטה בפארק או מנוחה על כורסא עם ספר, או דייט פתאומי על חוף חשוך לאור הכוכבים... לאור הכוכבים הזוהרים בשמיים אפלים, וקסומים... החול הלבן, רחש הגלים, חיבוקן הלוהט של ידיים שלא הכרתי קודם, ידיים שסורקות בתשוקה את הגוף החדש, הלא מוכר. הגוף הזה – הגוף שלי – מחכה בקוצר נשימה לפגישה עם הידיים האלה... אבל אין את זה וגם לא יהיה, ואני יודעת בוודאות מה יקרה היום, מחר, מחרתיים ואפשר לומר, שהחיים שלי כבר נגמרו, כי אני יודעת הכל, חוויתי הכל ושום דבר חדש כבר לא יקרה. אני לא חיה, אני רק ממשיכה להתקיים, אני קוראת את אותו העמוד של אותו הספר ומשעמם לי, משעמם לי, משעמם... כל כך משעמם לי! בוא נעשה סקס.

בעל: אלוהים! שוב?

אישה: מה, כבר עשינו?

בעל: היום או בכלל?

אישה: את ה"בכלל" אני כבר לא זוכרת. לא היה כלום. וגם לא יהיה. רק את עכשיו – זה מה שיש. למה אנחנו חיים רק את העבר או את העתיד? למה לא לנסות לחיות את ההווה, לחיות את העכשיו, ושה"עכשיו" הזה יגרום לנו אושר? בוא נעשה...
בעל: ...סקס.

אישה: כן. לשם שינוי.

בעל: אני לא מזהה אותך. את משתמשת בביטויים כל כך... ציניים, חושפניים ועירומים: "בוא נעשה סקס".

אישה: מה אתה רוצה שאני אגיד? "בוא נעשה אהבה"? אהבה? זה לא מצחיק אותך? אתה לא מתבייש? וזה לא יישמע ציני? ושים לב שהמילה "עירומים" מקבלת אצלך יחס שלילי. עדיף "לבושים". במעיל חורף נגיד. מכופתר בכל הכפתורים.

בעל: אנשים מתורבתים לא מדברים על סקס.

אישה: אפשר לחשוב שאנשים מתורבתים לא עושים סקס.

בעל: עושים, אבל לא מדברים עליו.

אישה: כל אחד מאיתנו, הוא קודם כל לא מנהל, לא מורה, לא מהנדס ולא חבר כנסת. קודם כל אנחנו גברים ונשים. למה אסור לחשוב ולדבר על זה? למה אני צריכה

להתבייש במשהו שהוא טבעי? במשהו שגורם לי עונג!

בעל: לא צריך להתבייש, אבל גם אין צורך לדבר על זה.

אישה: אז על מה מדברים אנשים מתורבתים?

בעל: לא יודע. על כסף.

אישה: אתה רוצה שאני אדבר איתך על כסף? על הדבר הזה שאתה מכנה "המשכורת שלי"?

בעל: אין צורך.

אישה: ומה ציני במילה "סקס"? זה חושפני – אני מסכימה. אבל סקס זה עובדה. חלק מהחיים. חלק מהשגרה. חלק מהשגרה הנעימה, הנוחה, המשעממת והמדכאת שלנו. אתה אומר – "בואי נאכל ארוחת ערב", למה אני לא יכולה לומר – "בוא נעשה סקס"? בוא נראה טלוויזיה. בוא נעשה קניות. בוא נצא לסרט. בוא נעשה סקס. בוא נוציא את הזבל. בוא אני אעשה כביסה. בוא נתקשר לחברים. בוא...

בעל: די!

אישה: ...בוא נזיז את הארון. בוא נקנה קומקום חדש. בוא נעשה סקס. בוא נלך לישון. "בוא נלך לישון" – זה גם נשמע לך ציני?

בעל: תלוי עם מי.

אישה: עם בעל.

בעל: עם בעל זה לא נשמע ציני.

אישה: זה לא נשמע לי בכלל.

בעל: תגידי, ברצינות – קרה לך משהו בעבודה?

אישה: קרה לי משהו בבית. אצלי בבית לא רק שלא עושים סקס, אלא גם אוסרים לדבר על זה.

בעל: למה צריך לדבר על זה?

אישה: מהסיבה שאנחנו לא עושים את זה. על מה עוד יש לי לדבר? על הילדים שאין לי?

בעל: מה קרה לך היום?

אישה: כלום. היום אני רוצה לדבר על סקס, על סקס, ורק על סקס. לפחות היום.

לפחות לדבר. כל החיים שתקתי. על מה לא דיברתי: דיברתי על בטהובן, על

המחירים בשוק, על חצאיות, על אומנות הציור בצרפת, על הבחירות לרשות המקומית, על העניבה של הבוס שלי. מה – בטהובן, אומנות צרפתית, מחירים בשוק, חצאיות, בחירות לרשות מקומית והעניבה של הבוס שלי – מעניינים אותי ואותך יותר מסקס?

בעל: החצאיות כן מעניינות אותך.
אישה: גם אותך.

בעל: כל דבר בנשים מעניין אותי.
אישה: כן. כל מה שמעל הברכיים ומתחת לחגורה.
בעל: אני גבר נורמאלי.
אישה: הייתי מאוד רוצה להשתכנע בזה.
בעל: את מרשה לעצמך לדבר חופשי היום.
אישה: הגיע זמן. גדלתי כילדה מופנמת ומקובעת. סקס היה בגדר איסור. לא דיברו עליו. הוא היה מביש. עשו אותו רק בלילות. רק עם ווילונות סגורים ואור כבוי. שאף אחד לא יראה, אפילו אתה בעצמך. אסור היה להיזכר בזה בבוקר. אסור היה לדבר על זה בעבודה. היינו יצורים חסרי מין. לא היה לנו כלום בין הרגליים. והיום עושים את זה באור. היום מראים את זה בסרטים. היום כותבים על זה בעיתוני ילדים. לא מזמן מצאתי במגזין לנערות "22 עצות לשימוש נכון באמצעי מניעה". ואני קראתי על זה רק עכשיו.

בעל: אז מה את רוצה בסופו של דבר?
אישה: לשחרר את הסקס מהאיסור. לשחרר אותו ממעמד של חטא. להסיר ממנו את מעטה הסודיות. להפסיק לדבר עליו בגוף שלישי. לקרוא לדברים בשמם. פין. אורגזמה. פות.

בעל: את משוגעת.
אישה: כן, אני אחזור עשרים, מאתיים פעם על המילה "פות" עד שהיא לא תקבל משמעות של משהו ניטרלי, סטרילי ורפואי. עד שאתה תפסיק להגיב למשמע המילה הזאת, עד שאנשים יפסיקו לגחך, למחות על הגסות שבה או להתחרמן.
פות, פות, פות...
בעל: תשתקי!
אישה: פות, פות, פות...
בעל: את משוגעת!

אישה: ואתה פוריטאני! מה מושך אותך יותר מפות? על מה אתה חולם בחלומות שלך?
 במה אתה מתמקד בציורים במוזיאונים? מה הדבר החשוב בשבילך באישה?
 עיניים? חיוך? תענה לי!
 בעל: השתגעת לגמרי.

אישה: אני יודעת. אני משתגעת מהחיים האלה. האם באמת חייתי? מה ראיתי? מה
 חוויתי? בית – עבודה, עבודה – בית, בית – עבודה... ומה בבית? מה בעבודה?
 איפה החיים? על מה בזבזתי אותם? נשארתי לי רק אפשרות אחת לשכוח את כל
 הצרות שלי, שאני כל כך מתעבת, והיא – סקס. לפחות לרבע שעה להפסיק
 לשנוא את עצמי. לפחות לרגע לא לחשוב. לא להיזכר. לא לחפור בנשמה. רק
 להרגיש. את השמחה של החיים. את העונג. את האושר בלקחת ולהיות נלקחת.
 גבר ואישה נמצאים במלחמה תמידית וסקס זה הרגע היחיד של פיוס, המקום
 היחיד של הבנה ומשיכה הדדית. הרגע היחיד, בו אתה לא מרגיש בודד. קירבה,
 השלמה עם החיים, אשלייה של אהבה, אושר, הזדמנות להוכיח את עצמך.

(שהיה)

בעל: תקשיבי, אם את כל כך להוטה לעשות איתי סקס...

אישה: למה אתה חושב שאני רוצה סקס איתך?

בעל: אבל אמרת – "בוא נעשה סקס".

אישה: אבל לא אמרתי "אני ואתה". אלא - "בוא נעשה סקס".

בעל: ככה?

אישה: ככה.

בעל: אבל עם מי?

אישה: יש לך מישהי שאתה יכול לעשות את זה איתה, חוץ ממני?

בעל: ברגע זה – לא.

אישה: וברגעים אחרים?

בעל: תיאורטית – עם כל אחת.

אישה: בוא נעזוב את התיאוריה וניגש למעשה.

בעל: התעייפתי מההצקות שלך.

אישה: בעל מסכן ואומלל. הוא התעייף מסקס. התעייף, כנראה, לכל החיים.

בעל: תקשיבי, נמאס לי מזה. אולי את מחשיבה אותי לבעלך, אבל אני לא מחשיב

אותך לאשתי. ואני לא מתכוון לעשות סקס עם אישה זרה.

אישה: למה החלטת שאני רוצה לעשות סקס?

בעל: אז מה את רוצה?

אישה: כלום. וזאת הבעיה. אני לא רוצה כלום. משעמם לי. כל יום אותו דבר. אני משועממת...

בעל: אז למה קדחת לי שעה שלמה עם הדיבורים האלה? בשביל מה לך סקס אם את בכלל לא רוצה אותו? כדי לעצבן אותי?

אישה: אין לי זכות דיבור? אני אשתך בסופו של דבר!

בעל: עזבי אותי כבר! את לא אשתי! אני שונא את המילה הזאת "אשתי"! אשתי הרסה לי את החיים! אשתי הביאה אותי לשיגעון! תשתקי! תעזבי אותי בשקט כבר!

(י ו צ א)

אישה (לבד): עוד רגע ואני משתגעת לגמרי. אני חייבת להציל את עצמי, חייבת לשנות משהו. כמה שיותר מהר... לפני שיהיה מאוחר מדי. כמה שיותר מהר... אבל מה לעשות? מה לעשות?

(פ ר ו פ ס ו ר נ כ נ ס)

פרופסור: מה לעשות? אני אגיד לך מה. בואי נעשה סקס.

אישה: הצעה קצת... מפתיעה.

פרופסור: וזה מה שיפה בה. סקס לא מתכננים. הוא טוב רק כשהוא מאולתר, הוא חייב

לבוא בהפתעה כמו סערה או רעידת אדמה. הוא חייב לתפוס אותך ברגע שאת

הכי לא מצפה לו ובמקום שנראה לך הכי לא מתאים לזה. את מסכימה?

אישה: אני מסכימה.

פרופסור: אז בואי נתחיל.

אישה: לא כל כך מהר.

פרופסור: אבל אמרת שאת מסכימה.

אישה: עקרונית אני מסכימה. לא להצעה שלך, אלא עם מה שאמרת על סערה ורעידת

אדמה.

פרופסור: אם עקרונית את מסכימה, אז בואי נתחיל. ניסגר על הפרטים בזמן התהליך.

או בסופו.

אישה: אין לי זמן.

פרופסור: גם לי אין. לכן – בואי לא נבזבז אותו ונתחיל מיד.

אישה: אני לא רגילה ל"מיד".

פרופסור: שטויות. תחשבי שנקלעת לסערה.

אישה: באמת שאין לנו זמן. תגיד, מה השעה?
פרופסור: עזבי את זה. מי עושה סקס עם שעון על הידיים?
אישה: למה החלטת שאני רוצה לעשות סקס בכלל?
פרופסור: כולם רוצים לעשות סקס.
אישה: רק לא אני.
פרופסור: מה את רוצה לעשות? ללמוד גרמנית?
אישה: לא רוצה לעשות כלום. בטוח לא סקס.
פרופסור: לא רוצה לעשות כרגע או בכלל?
אישה: בכלל.
פרופסור: ובגלל זה קראת לי?
אישה: אני? אני לא קראתי לך. מי אתה?
פרופסור: אני פרופסור לפסיכיאטריה, פסיכולוגיה וסוציולוגיה. סקסולוג
וסקסופאטולוג. אני מרפא ומייעץ. פותר מתסביכים, מעלה ביטחון עצמי,
משחרר מקיבעון. מרפא פריג'ידיות, מעלים אימפוטנציה. מספק את הלא
מסופקים. עבודה קשה. הרבה קריאות. אני מאוד מתעייף.
אישה: אתה רופא?
פרופסור: לא בדיוק. אני יועץ לענייני סקס – מלמד, מייעץ, עוזר לפתור בעיות. מרפא
כל חולי.
אישה: איך כל חולי, אם אתה מתמחה רק בסקס?
פרופסור: כי כל המחלות מקורן בחוסר סקס. עכשיו את מבינה למה את מרגישה לא
טוב?
אישה: למה אתה חושב שאני מרגישה לא טוב?
פרופסור: אמרת שאת לא רוצה לעשות סקס. זה סוג של שיגעון.
אישה: אתה חושב שאני לא בסדר?
פרופסור: לא, לא אמרתי את זה. שיגעון זה נורמה. אנחנו חיים בעולם משוגע. מי
שחושב שהוא בסדר – למעשה הוא לא בסדר. אבל אני אעזור לך.
אישה: איך?
פרופסור: יש לי תרופה אוניברסאלית: סקס שלוש פעמים ביום. במקום אוכל.
אישה: אני מסכימה.
פרופסור: מצוין. אבל המטופל חייב להיות בריא כדי להשתמש בתרופה הזאת. את
בריא?

אישה: אני בריאה.

פרופסור: אז אין שום צורך לטפל בך. לכן, בואי פשוט נעשה סקס. את בכלל יודעת מה זה?

אישה: ידעתי, אבל שכחתי.

פרופסור: יש לך בעל?

אישה: בעל וסקס – זה שני דברים שונים. וחוץ מזה, אני לא בטוחה שיש לי בעל.

פרופסור: מה זאת אומרת? את לא יודעת אם יש לך בעל?

אישה: אני לא יודעת אם הוא בעלי.

פרופסור: יקירתי, הבנתי הכל: את חייבת להתחיל את החיים מחדש. ואני אעזור לך. אין

איש בעולם שיודע מה זה סקס. חוץ ממני. הקדשתי לו את כולי. הקדשתי לו את

השנים היפות של נעוריי. חקרתי עליו בספריות, בארכיונים, בהרצאות,

במוזיאונים, בכנסים ובסמינרים.

אישה: וזהו?

פרופסור: אם הכוונה שלך היא להתנסות וולגרית במעשה עצמו, אז היא אולי טובה

לחובבן, אך לא למקצוען ממעלה ראשונה. את לא מתארת לעצמך, איזה עולם

עשיר ייפתח לפניך, כשאחלוק איתך את הידע שלי. סקס קדמון. סקס תנ"כי.

סקס מצרי עתיק, סקס יווני עתיק, סקס רומאי עתיק. סקס ימי הביניים. סקס

מתקופת הרנסנס. סקס מתקופת הברוק. סקס קלאסי. סקס רומנטי. סקס

מודרני. סקס ים תיכוני. סקס צרפתי. סקס מכל המדינות, מכל העמים ומכל

הזמנים. ונתחיל לעשות את זה – ממש עכשיו.

אישה: את הכל בבת אחת? אני כבר הבהרתי שכרגע אני לא מעוניינת.

פרופסור: נעשה את זה במובן הלימודי. במובן האקדמי. נתחיל בקורס של 480 שעות.

נלמד את הבסיס התיאורטי. את ההיסטוריה. את ההיבטים הסוציאליים. את

הנספחים הפרקטיים. טאנטרא וקאמה סוטרא. תמונות. סרטים. פיזיולוגיה

ופסיכולוגיה. היגינה וטכניקה. תרגילים. פיתוח קול, ידיים ורגליים. נלמד

לצעוק. לגנוח. להתגונן. להשתחרר. להתמסר. להעמיד פנים.

אישה: בלהעמיד פנים אני אלופה.

פרופסור: אני אלמד אותך להעמיד פנים ככה, שאת עצמך תאמיני לזה.

אישה: וכשאני אלמד את כל זה, מה יקרה אז?

פרופסור: יקרה בדיוק מה שקורה עכשיו. אבל לעולם לא תוכלי ללמוד את הכל. סקס

זה מדע עצום. מדע שמביא איתו אושר. כדי ללמוד את כולו לא יספיקו חיים

שלמים, גם אם מתחילים בגיל צעיר ולא מפסיקים עד הזקנה. חייבים להכניס אותו לתוכנית הלימודים בבתי הספר. למה מלמדים שם אלגברה, שאף אחד מאיתנו לא משתמש בה, ולא סקס, שאותו כולם צריכים? הזדקקת פעם לבינום של ניוטון?

אישה: לא.

פרופסור: וסקס נמצא איתנו תמיד ובכל מקום. הוא מלווה אותנו כל החיים. הוא מחמם אותנו בחורף ומרענן בקיץ. הוא מרגיע אותנו, ומצד שני לא נותן לנו להירגע. זה שיקוי קסם, שמאפשר לנו להרגיש צעירים ומאושרים. הפגישות איתי עולות הרבה כסף, אבל אותך אני מוכן ללמד בחינם. אישה: חשבתי שבמקרים כאלה המורים משלמים ולא התלמידות. אני לא הזמנתי אותך. פרופסור: הזמנת או לא הזמנת, מה זה משנה? לידיעתך, אין לנו הרבה זמן. שלוש, ארבע ו... התחלנו!

(שהייה)

אישה: ממה להתחיל?

פרופסור: את רואה שאת לא יודעת אפילו ממה להתחיל. שלוש ארבע ו... – התחלנו!

(שהייה)

שלוש ארבע ו...?

אישה: מספיק. אולי אם היית מלמד אותי...

פרופסור: מה?

אישה: ... לחיות אחרת. לא כפי שאני חיה עכשיו. טוב יותר. חכם יותר.

פרופסור: לחיות אחרת? זה מאוד פשוט. בשביל זה מספיק לחיות עם מישהו אחר. הרעיון שלי בטח יישמע לך כהתבטאות גסה, אבל ככה זה. את כבר לא מסוגלת להשתנות בעצמך – לכן תמשיכי לחיות כפי שאת חיה, אבל החיים עם מישהו אחר יכפו עליך לחיות אחרת והכל ישתנה.

אישה: לטובה או לרעה?

פרופסור: כנראה לרעה. אבל אחרת. הרי זה מה שאת רוצה?

אישה: אני בעצמי לא יודעת מה אני רוצה. אני יודעת רק מה אני לא רוצה. לחיות כאן. לחיות ככה. בבדידות ושעמום. האנשים כאן מנותקים ומטורפים. והעיסוק האהוב עליהם זה לענות אחד את השני. אני רוצה לברוח מכאן. לא נדמה לך לפעמים שכל האנשים השתגעו?

פרופסור: לא נדמה לי, כי ככה זה באמת. ולכן אין לאן לברוח.

אישה: השנים עוברות, כל שנה דומה לקודמת, כמו אחרות, אלא שכל שנה חדשה מכוערת מהקודמת. יגיע הסוף ואני אשאל את עצמי – למה חייתי? והאם חייתי בכלל?

פרופסור: יקירתי, לחיים אין וגם לא יכולה להיות מטרה אחרת, חוץ מעצם המשך החיים. במילים אחרות, המטרה של החיים היא – סקס. סקס זה ההוכחה, ההמשכיות והשמחה של החיים. כולנו נמלים, והטבע לא דואג לנמלה יחידה. מטרתו – לשמור על קן הנמלים כולו.

אישה: אני מתעבת את קן הנמלים האנושי הזה. פרופסור: קן נמלים? זו מחמאה שאינה מגיעה לחברה שלנו. נמלים עובדות כקבוצה אחת ואנחנו – חברה של מתחרים שבה אדם לאדם זאב.

אישה: אני מבולבלת מרוב הבעיות שיש לי.

פרופסור: אל תחמירי את המצב. כל הבעיות נובעות מסקס. סקס טוב – חיים מאושרים, סקס לא טוב – חיים אומללים. זה הכל. את מרוצה מהסקס שלך?

אישה: לא.

פרופסור: ומהחיים?

אישה: לא.

פרופסור: את רואה?

אישה: זאת הסיבה שאני רוצה לברוח. לברוח מהחיים האלה.

פרופסור: לברוח? האמת, שגם אני רוצה לברוח. עם מי את בורחת?

אישה: לבד. אבל עדיף עם מישהו.

פרופסור: בשניים תמיד יותר טוב.

אישה: אז למה שלא נברח ביחד?

פרופסור: גם אני שואל את עצמי את אותה השאלה.

אישה: ומה אתה עונה לעצמך?

פרופסור: שחייבים לברוח. הצעתי לך את זה כשנכנסתי.

אישה: כשנכנסת הצעת לי לעשות סקס.

פרופסור: סקס – זה בריחה מהחיים.

אישה: חשבתי שהוא החיים עצמם.

פרופסור: לא נתווכח, אין לנו הרבה זמן.

אישה: אז אתה לוקח אותי איתך?

פרופסור: אני מוכן לחטוף אותך, לעקור אותך, להבריח אותך, לשאת אותך על הידיים.

אישה: לאן?

פרופסור: אין לי שמך של מושג.

אישה: זאת בדיוק הבעיה.

פרופסור: אבל חייבים לברוח.

אישה: אבל לאן?

פרופסור: לא משנה. העיקר – לא לעצור. לא לחשוב. לא להביט לאחור. תני לי יד.

אישה: עכשיו?

פרופסור: אחרת מישהו ייכנס ויהיה מאוחר מדי.

אישה: חכה, אני אקח משהו לדרך.

(אישה יוצאת, נכנסת בחזרה)

בחורה: בוא נעשה סקס.

פרופסור: אז את הזמנת אותי?

בחורה: אני? בשביל מה?

פרופסור: כדי לעשות סקס, אני מניח.

בחורה: לא, זאת לא הייתי אני. אבל אני מוכנה.

פרופסור: אז מי כן הזמין אותי!?

בחורה: אם זה כדי לעשות סקס – תחשוב שזו הייתי אני. קריאה דחופה. בוא נתחיל מיד.

פרופסור: זה בדיוק מה שרציתי להציע לך. רגע, מי את?

בחורה: אני עובדת עם הבעל.

פרופסור: נעים מאוד.

בחורה: נעים או לא נעים, אני מקווה שנגלה בקרוב.

(מתחילה לפתוח את הכפתורים)

פרופסור: אז למה שלא תעשי סקס עם הבעל?

בחורה: אם איזה בעל?

פרופסור: לשם שינוי – עם שלך.

בחורה: אין לי בעל.

פרופסור: אבל את עובדת איתו.

בחורה: אני עובדת עם בעלה של מישהי אחרת.

פרופסור: זה לגמרי משנה את המצב. אם הוא לא בעלך, אז את פשוט חייבת לעשות איתו סקס בכמויות לא מוגבלות. מה עוד שאתם עובדים ביחד. זה מאוד נוח וחוסך זמן.

בחורה: לצערי הוא נורא עסוק.

פרופסור: בעבודה?! עסוק? במה? לא יכול להיות! במה אפשר להיות עסוק בעבודה?
בחורה: בסקס, כמובן.

פרופסור: זה כבר מצלצל אחרת.

בחורה: אני עושה לו את הלו"ז ועורכת את היומן העסקי שלו: תחילת הסקס, שעת סיום, עם מי, מתי, איך, מי הממליץ, מי הבא בתור. המון עבודה.

פרופסור: אם הוא כל כך עסוק אז תעשי סקס עם מישהו אחר.

בחורה: זה בדיוק מה שאני מציעה לך.

פרופסור: נעים מאוד.

בחורה: הייתי רוצה להשתכנע בזה.

פרופסור: יש לך מזל – נפלת על הבן אדם הנכון.

בחורה: תוכיח לי.

פרופסור: המוניטין שלי לא דורש הוכחות. השם שלי מעיד על/מדבר בעד עצמו.

בחורה: מי אתה?

פרופסור: אני פרופסור לפסיכיאטריה, פסיכולוגיה וסוציולוגיה בעל הכרה עולמית. יועץ

בתחום הסקס. פותר מתסביכים, מעלה ביטחון עצמי, משחרר מקיבעון. מרפא

פריג'דיות, מעלים אימפוטנציה. מספק את הלא מסופקים. מורה, מייעץ, פותר

בעיות. מרפא כל חולי.

בחורה: גם אני הייתי רוצה להיות יועצת כזאת.

פרופסור: אני אלמד אותך. שמעת על הסיסמא: אם תרצי אין זו אגדה?

בחורה: שמעתי משהו כזה.

פרופסור: יפה מאוד! אני המצאתי את זה.

בחורה: באמת? לא ידעתי.

פרופסור: יש הרבה דברים שאת עוד לא יודעת.

בחורה: אז בוא נתחיל ללמוד. אני נורא סקרנית. בוא נתחיל מיד.

פרופסור: בבקשה. נתחיל מבדיקת המיניות שלך.

(בחורה מתחילה להתפשט)

לא, לא, אל תתפשטי! אין צורך בזה.

בחורה (באכזבה): אין צורך? אז איך תבדוק אותי?

פרופסור: יש לי שיטה מיוחדת. שבי מולי ותתרכזי.

(מתיישבים אחד מול השני)

מוכנה?

בחורה: כן.

פרופסור (מוציא עט): תאמרי לי, מה העט הזה מזכיר לך?

בחורה: סקס.

פרופסור: מעניין. ומה מזכירה לך הקורסא הזאת?

בחורה: סקס.

פרופסור: מה? גם סקס? למה?

בחורה: כל דבר מזכיר לי סקס.

פרופסור: בכל זאת תסבירי לי, מה הקשר של הכורסא לסקס?

בחורה: קשר ישיר. אם רק היית יודע, פרופסור, כמה אני חלומות יש לי בקשר לכורסא

הזאת! לצערי, אלה רק חלומות ולא זיכרונות.

פרופסור: אני נותן לך את הציון הגבוה ביותר. מאה. יש לך דמיון עשיר מאוד.

בחורה: הדמיון שלי רגיל ביותר. מפרשים פתוחים, מלאי תשוקה לתת ולהתמסר לרוח,

קרבן שמש שחודרת אל עומקי הים, עננים שמתמזגים אחד בשני ושוב מתנתקים,

הרכבת השועטת אל המנהרה, תעלת חשמל, גזע אלון, נר – כל זה בשבילי מסמל

את אותו הדבר. גזר – זה גבר, עגבנייה – זו אישה. מלפפון הוא גם גבר, ועוד

איזה גבר! פסיפלורה, נקטרינה, דיסה, פמלה – כל זה נשים.

פרופסור: יש לך יכולות מדהימות. אני צריך ללמוד ממך, ולא את ממני!

בחורה: האחות אומרת שאני משוגעת.

פרופסור: תשכחי ממנה. תסמכי עלי. את נורמאלית. היא – לא.

בחורה: אני חיה בעולם של סמלים: צלחת ומזלג...

פרופסור (ממשיך אותה): ... בוכנה וצילינדר...

בחורה: ... אצבע וטבעת...

פרופסור: ... יד ושרוול ...

בחורה: ... זרע ואדמה...

פרופסור: ... נדן וחרב...

בחורה: ... מנעול ומפתח...

פרופסור: ... כל אלה מסמלים ברית נצחית בין גבר ואישה. הם בלתי אפשריים וחסרי משמעות אחד בלי השני.

בחורה: דבר! דבר עוד! זה מאוד מרגש אותי!

פרופסור: תגידי, מה את יודעת על סקס? לא, ניסחתי לא נכון את השאלה. תגידי, מה את עדיין לא יודעת על סקס?

בחורה: אני חייבת להתוודות – אין לי שמץ של מושג מה זה סקס. בחיים לא עשיתי את זה. לכן זה כל כך מעניין אותי.

פרופסור: אז נעשה את זה, נעשה את זה שעות ארוכות-ארוכות, מהבוקר עד הלילה, מהלילה עד הבוקר ואז תדעי הכל-כל-כל. ונתחיל - מיד.

בחורה: אני חוששת שעכשיו זה לא ילך.

פרופסור: למה?

בחורה: אסור פה.

פרופסור: אני יודע. אבל למה לא לנסות?

בחורה (מסתכלת לצדדים, מנמיכה את קולה): אתה לא תגלה להם את הסוד שלי אם אספר לך?

פרופסור: לא, אבל עדיף שלא תגלי לי אותו.

בחורה: אני רוצה לברוח.

פרופסור: גם את? לאן?

בחורה: למקום שהכל בו אחרת. למה גם? גם אתה רוצה לברוח?

פרופסור: מי לא רוצה?

בחורה: אז בוא נברח ביחד, כל עוד יש לנו הזדמנות.

פרופסור: יקירתי, לאן אני אברח? אני כבר לא רץ אלא גורר רגליים, לא נושם אלא נחנק/חורפ. עוד צעד אחד והריצה שלי בעולם הזה תסתיים.

בחורה: בבקשה, אל תדבר על הדברים הנוראים האלה! קח דוגמא ממני ותחשוב רק על סקס. תחשוב עליו כל הזמן, כדי לא לחשוב על משהו אחר. הבנת אותי? אני אוסרת עליך לחשוב על משהו אחר. נברח מפה ואתה תחיייה עוד אלף שנים. אז מה - בורחים?

פרופסור (מושיט לה יד): איתך – אל סוף העולם.

בחורה: בוא נסתלק עכשיו, ממש עכשיו, בלי לעצור, בלי להביט לאחור, בלי להתעכב או שיהיה מאוחר מדי. (מושכת את פרופסור ליציאה אבל הוא פתאום

(נעצר)

פרופסור: חכי! שכחתי שאני לא יכול.

בחורה: למה? אתה מפחד?

פרופסור: כן. אבל זה לא העניין.

בחורה: אז מה העניין?

פרופסור: הרגע הבטחתי לעלמה אחרת לברוח איתה.

בחורה: נו, ו?

פרופסור: אז אני חייב לפחות להסביר לה...

בחורה: למה אתה חושב שאתה צריך להסביר לה משהו? מה אתה הגבר הראשון

שנוטש אישה?

פרופסור: לא, אבל...

בחורה: מה, היה לך רומן איתה?

פרופסור: לא בדיוק רומן, הייתי...

בחורה: היה או לא היה, זה לא משנה. סקס – זה לא סיבה להמשך יחסים.

פרופסור: אבל אחרי שהכרנו..

בחורה: אז מה? סקס זה גם לא סיבה להכרות. אבל אם אתה כזה רגיש, תשאיר לה

פתק. תוציא את העט שלך. תכתוב: "יקירתי, אל תדאגי. ברחתי עם מישהי

אחרת. בקרוב לא אשוב".

(פרופסור מוציא את העט ומתחיל לכתוב, אבל מתחרט באמצע)

פרופסור: עדיף שאני אגיד לה את זה בעצמי. או שאציע לה שנברח שלושתנו.

בחורה: היא תסכים?

פרופסור: למה לא?

בחורה: בשלישייה זה פחות מעניין.

פרופסור: ההיפך, זה עוד יותר מעניין.

בחורה: טוב, אז לך ואני אחכה לך. רק אל תשאיר אותי לבד להרבה זמן! אני שונאת

בדידות. אני נהיית חולה בגללה.

פרופסור: אני מזמן חולה בגללה.

(פרופסור יוצא. בעל נכנס)

בעל: בואי נעשה סקס.

בחורה: בוא.

בעל: אני רציני.

בחורה: הבנתי ישר שזאת לא בדיחה. (מתחילה לפתוח את הכפתורים) נו?

בעל: עכשיו?

בחורה: לא – מחר.

בעל: מה, פה?

בחורה: אז איפה?

בעל: מי מתחיל?

בחורה: לא עושים את זה ביחד?

בעל: כן, אבל מישהו חייב ליזום.

בחורה: יזמת כבר. הצעת ואני הסכמתי. עכשיו תורך.

בעל: מה אני אמור לעשות?

בחורה: לדעתי, את מה שהצעת.

בעל: הלוואי. אבל אני לא יודע איך להתחיל.

בחורה: זה החלק הקשה.

בעל: מה תמליצי?

בחורה: לומר את האמת, אין לי ניסיון.

בעל: אף פעם לא היית עם גבר?

בחורה: אף פעם! אבל גברים לפעמים היו איתי.

בעל: ואיך הם התחילו?

בחורה: כל אחד בדרכו שלו.

בעל: לדעתי, קודם נהוג לדבר קצת.

בחורה: בשביל מה?

בעל: לא יודע. ככה נהוג.

בחורה: על מה נדבר?

בעל: לא יודע. על ספרים, סרטים, אומנות.

בחורה: וכמה זמן צריך לדבר?

בעל: לא יודע, תלוי בנסיבות.

בחורה: אפשר לדבר אחרי זה?

בעל: אפשר, אבל אחרי זה כבר אין חשק. נהוג – לפני.

בחורה: אם נהוג אז דבר. אבל כמה שיותר קצר.

(שהייה)

בעל: בנסיבות אחרות הייתי מציע שנלך לבית קפה.

בחורה: תודה. כבר שתיתי קפה היום. נראה לי שקודם הצעת לי משהו אחר.

בעל: ההצעה היא עדיין בתוקף.

בחורה: אז מה העניין?

בעל: תביני, סקס לא יכול להתחיל מהסוף, הוא חייב להתחיל מההתחלה. חייבת

להיות התנגדות, מאבק וחייב להיות ניצחון. זה מה שמביא את הסיפוק.

בחורה: ההתנגדות דווקא קיימת. מצידיך.

בעל: אני לא מתנגד.

בחורה: אה, אתה תוקף? בסדר, אני נכנעת. קשה לעמוד מולך. אז הייתה לנו התנגדות,

היה ניצחון, עכשיו הגיע תורו של הסיפוק.

בעל: בואי, בכל זאת נדבר קודם.

בחורה: מה, לא דיברנו מספיק?

בעל: לא התחלנו אפילו.

בחורה: אתה חושב? טוב, בוא נדבר.

(שהייה)

בעל: על מה?

בחורה: שלוף לי את רשימת הכיבושים שלך. אני בטוחה שהיא נורא ארוכה אצלך.

בעל: כן, היא באמת לא קצרה...

בחורה: כמה נשים היו לך? אבל בכנות. עשרים? שלושים? מאה?

בעל: אולי, אפילו יותר... (לאחר שהייה) אולי טיפה פחות.

בחורה: אז כמה? עשר?

בעל: קצת פחות.

בחורה: פחות מעשר? לזה אתה קורא רשימה? אז כמה בסוף? תשע? שמונה?

בעל (חושב): כולל אשתי?

בחורה: להכניס את אשתך לרשימת הכיבושים? ממש לא. לרשימה נהוג להכניס רק

נשים, מה אתה מחשיב את אשתך לאישה?

בעל: אז... אני חייב להתוודות... ש... ש.. אין לי רשימה כזאת. זאת אומרת יש לי

רשימה, אבל אין בה נשים.

בחורה: אז תתחיל אותה כבר!

בעל: כאן?

בחורה: ועכשיו.

בעל: את יודעת, ככה ישר, זה לא מעניין.

בחורה: למה "ישר"?! אנחנו מדברים כבר חמש או אולי אפילו עשר דקות!

בעל: זה לא מספיק. דמייני שיצאת לטיול במדינה שמעולם לא היית בה. את רוצה להגיד לי שהמטרה שלך היא להגיע ישר לסוף המסלול? לא מעניין אותך לעבור את כל הדרך מההתחלה עד הסוף: כל גבעה, בקעה, סלע, נקיק ושביל? או – את לוקחת ספר חדש. מה, תתחילי לקרוא אותו מהעמוד האחרון? בלי פרולוג אין עלילה, בלי עלילה אין אפילוג. לדעתך המטרה של מטפס הרים זה ישר למצוא את עצמו על הפסגה בלי להתגבר על העלייה? הרי בלי מאמץ, בלי עליה – אין פסגה, אין נקודת שיא.

בחורה: תהיה לי נקודת שיא. בעצם, זה כמובן, באיזשהו אופן, תלוי גם בך. אז בוא נעשה סקס כבר!

בעל: אבל אנחנו כבר עושים אותו!
בחורה: באמת? אומנם אני בחורה לא מנוסה וקל לעבוד עלי, אבל נדמה לי, בכל זאת, שאנחנו עושים משהו אחר.

בעל: פשוט סקס – זה לא מה שאת חושבת, זה לא החמש עשרה דקות האחרונות האלה. זה לא ירידת מסך בסוף המערכה האחרונה – זאת דרמה, שחייבים לשחק אותה מההתחלה עד הסוף. מילים, תנועות, מבטים, סרנאדות, פרחים, מתנות, התקפות, סירובים, הצעות ואכזבות – כל אלה הם חלק מהמשחק הגדול המכונה סקס. זה טקס, שרשרת של מסורות עתיקות כמו קרבות בין איילים, או ריקודי חיזור של עגורים. זוהי נוסחאת החיים, הבסיס של התרבות. לא תופרים שמלות משובחות רק כדי להוריד אותן ברגע הנכון. ממציאים קודי התנהגות מעודנים, מחברים רומנים ופואמות, הכינורות נאנחים, החלילים שרים, מציירים ציורים ובוראים את הוונורות המדהימות – וכל זה רק – כדי להביע את תשוקתם של הגוף והנפש.

בחורה: תקשיב...

בעל: לא, תקשיבי את! מערכת היחסים בין המינים שהמציאה האנושות היא כל כך מסובכת: הסתרת חלקים מסוימים של הגוף. בגדים שונים למינים שונים. צורות התנהגות שונות. עקרונות שונים. "גבר חזק והרואי". "אישה עדינה וחלשה". הרי כל זה לא סתם ככה, פשוט, יש בזה משמעות, לא?

בחורה: תגיד, אתה נורמאלי?

בעל: למה?

בחורה: כי אתה נשמע כמו אחד מהמאה הקודמת. מדבר יותר מדי.

בעל: את מפשטת את החיים יותר מדי.

- בחורה: ואתה מסבך אותם יותר מדי. סקס זה מאוד בריא, מאוד פשוט ומאוד הכרחי. לצערי, את הדבר המועיל, הנעים והפשוט הזה אנשים מנסים להשיג בדרכים עקיפות ובבזבז המון כוח, כסף וזמן. הם לא יכולים סתם לגשת, לחייך בפה מלא, להושיט יד ולומר: "בואי נעשה סקס", כמו שהם אומרים "בוקר טוב" או "לבריאות". איך אפשר להיות בריא בלי סקס?
- בעל: את צודקת.
- בחורה: אני מציעה להשתמש במשפט הזה במקום "שלום": "בוא נעשה סקס". תן לי מילים אחרות שמוכיחות יותר את המוכנות והרצון של בן אדם לקיום יחסים?
- בעל: צודקת. ואיך עונים לפניה כזאת?
- בחורה: משהו פשוט. נגיד, "תודה, בעונג רב" או "תמיד לשרותך" או פשוט "בוא".
- בעל: ואיך נפרדים?
- בחורה: פה אין צורך לשנות. המילה "להתראות" כבר מכילה בתוכה משמעות מינית, אתה יכול לשמוע בה את ההבטחה למשהו מתוק, משהו אינטימי ומאוד כמהה... לפחות אני שומעת את זה... (אומרת בחרמנות) "להתראות"...
- בעל: להתראות (הולך לכיוון היציאה)
- בחורה: לאן אתה הולך?
- בעל: אמרת להתראות.
- בחורה (מחזירה אותו): אמרתי את זה לעצמי. אתה לא נורמאלי, אני נשבעת לך.
- בעל: אני די נורמאלי. אולי קצת מיושן.
- בחורה: וזה אומר – לא נורמאלי. העידן שלנו זו תקופה של עשייה. קדימה, קדימה, קדימה!
- בעל (בדאגה): מי יכול לעקוף אותי, ובמה?
- בחורה: כל אחד! הנה, עכשיו אתה מדבר ומדבר, מישהו ייכנס ו- טראח – יחטוף אותי מתחת לאף שלך.
- בעל (בפחד): ואת תלכי איתו?
- בחורה: אם יחטפו – אני אלך. אני בחורה צעירה, בלי ניסיון, אני לא יודעת להתנגד.
- בעל: אני מאוד מבקש ממך – אל תלכי!
- בחורה: טוב, בסדר. אמרת שאתה רוצה לשחק. אז בוא נדמיין, שאנחנו ניפגשים כבר לא בפעם הראשונה, אלא בפעם השנייה.
- בעל: ומה אז?

בחורה: בפגישה השנייה כבר אין צורך בדיבורים. החלק הרשמי תם, אפשר להתחיל בחגיגה.

בעל: לא, אני לא יכול ככה. סקס זה אומנות, זה יצירה...

בחורה: אז בוא נעשה אומנות!

בעל: אבל ספרי בשתי מילים לפחות: איך קוראים לך, מה התחביבים שלך?

בחורה: אין לי תחביבים. אני בחורה צעירה, לא מנוסה, טהורה, מתלהבת ורומנטיקנית שמתעניינת רק בסקס.

בעל: רק?

בחורה: בשביל מה אני צריכה עוד משהו? אולי גם במתמטיקה.

בעל: מתמטיקה?

בחורה: חישבתי פעם, שבכל רגע בעולם עושים סקס לפחות ארבעה מיליוני אנשים.

תאר לעצמך! אנחנו מדברים, מבזבזים את הזמן ובינתיים על כדור הארץ שני

מיליון זוגות עושים מה שאנחנו כעת לא עושים. אם נעמיד את הזוגות האלה

בשורה במרווח של שני מטרים, כמו הרוחב של מיטת כלולות, נקבל שרשרת

באורך ארבעת אלפים קילומטר! אתה קולט? זה מדהים! בית חרושת! זה עושה

לי קוצר נשימה!

בעל: גם לי!

בחורה: אז בוא נצטרף אליהם!

בעל: ממש כאן?

בחורה: ועכשיו. וכמה שיותר מהר, מהר! אין לנו זמן ואתה יודע את זה!

(בעל מתקרב בהיסוס לבחורה, נבהל פתאום ובפחד מתחיל להקשיב)

בעל: שקט!

בחורה (בפחד): מה קרה?

בעל: מישהו בא!

(שניהם מקשיבים)

בחורה: ידעתי, ידעתי, ידעתי שזה מה שיקרה!

בעל: שקט!

(מקשיבים בשקט. שקט גמור)

בחורה: אין אף אחד. בוא נתחיל מהר. או שיהיה מאוחר מדי, אתה יודע את זה.

בעל: אולי אחר כך? מתישהו לא עכשיו?

בחורה: אתה מפחד?

בעל: ואת? לא מפחדת?

(בחורה מביטה לאחור)

בחורה: האמת שכן. אבל חייבים להעיז מתישהו. מתישהו חייבים להוכיח שאנחנו

רשאים לעשות מה שאנחנו רוצים.

בעל: אולי נדחה את זה למחר?

בחורה: ומחר תפסיק לפחד?

בעל: לא. אני כל הזמן מפחד. פוחד לעשות טעות. לומר את המילה הלא נכונה. לעלות

על האוטובוס הלא נכון. להושיט יד לבן אדם הלא נכון. לקחת את הצד הלא

נכון. להמר על הסוס הלא נכון. כולם ממהרים לאנשהו ואני פוחד שלא אשיג

אותם. אין לי מרפקים, ציפורניים ושיניים. אני פוחד ממחר. מיום שישי הבא.

אני בפחד מחכה לחודש הבא. פוחד לאבד עבודה. פוחד לחלות. פוחד מנשים.

פוחד מזקנה. מפחד למות. ועוד יותר – מפחד לחיות.

בחורה: תירגע.

בעל: והכסף הארוך הזה! כסף, כסף, כסף! כולם מדברים, חושבים ודואגים רק על

כסף! נשים דורשות מבעליהן כסף ולא אהבה. רק מזה אפשר להשתגע.

בחורה: ואתה לא פוחד לחיות בפחד התמידי הזה?

בעל: אפשר לחיות אחרת? את רואה מה קורה מסביב. כל יום אותו הדבר, בלי מטרה,

בלי תקווה. כלום לא משתנה וגם אם כן אז רק לרעה. אנחנו לכודים ברשת

ומתפתלים, כמו דגים, פותחים את הפה בצעקה אילמת שאף אחד לא שומע.

אנחנו כל הזמן ממהרים, אבל דורכים במקום, באותה מסילה, באותה סביבה,

היום כמו אתמול, מחר כמו היום ומחרתיים כרגיל. אנחנו דוהרים קדימה,

קדימה, קדימה, במעלה הסולם שמוביל מטה. ותמיד אין לנו זמן. אנחנו רוצים

להספיק הכל, להרוויח הכל, מושכים, תופסים, מטפסים והנה זה מגיע, קרוב,

עוד צעד אחד, עוד מאמץ קטן, קח אותו, תחטוף, אבל אין מה לחטוף, אי אפשר

לחטוף אושר, והחיים עוברים ואין להשיב את השנים שעברו, אז בשביל מה כל

זה, בשביל מה? ואז בא לך לברוח מהחיים האלה, לרוץ בכל הכוח. אבל אין

מספיק כוח, אתה מתחיל להיחנק, עוצר, מביט לאחור, חושב רגע, ואז מגיע

הפחד ואתה שוב מתחיל לרוץ. אז בואי נברח. אין לנו זמן!

בחורה: אתה חושב יותר מדי. ואסור לחשוב. אין "מחר" יש רק "היום". לא לחשוב,

הבנת?

בעל: את חושבת שלא צריך לחשוב?

בחורה: אתה יודע מה, בוא באמת נברח!

בעל: את חושבת?

בחורה: אמרתי – לא צריך לחשוב. נברח וזהו.

בעל: לאן?

בחורה: לא משנה "לאן", העיקר "מאיפה". מפה. מה"פה" המתועב הזה. הכל אסור פה,

הכל כפוף לחוקים ולסדר. נברח לעולם נפלא, שבו כולם חופשיים, עולם בלי

איסורים, בלי תקרה מעל הראש, אלא שמיים כחולים ועמוקים ועליו שטים

עננים, אנשים צוחקים שם, הם מאושרים, שרים שירים, רוקדים, כיף להם, הם

לא חולים אף פעם, אף אחד לא מורה להם איך לחיות ומה לעשות.

בעל: קיים עולם כזה?

בחורה: הוא קיים! זה עולם, שבו אף אחד לא פוחד משום דבר, שבו כולם הולכים

לישון מתי שבא להם ועם מי שבא להם, עולם שטוף שמש וסקס, אף אחד לא

מנהל אותו וכולם מאושרים.

בעל: ואיפה נחיה, בלי כסף?

בחורה: לא משנה! על הספסל. בשיחים. על הדשא הירוק. בסירה. כן, בסירה! נשכב

בתוכה מחובקים והיא לאט לאט תתנדנד ותביא אותנו למקומות חדשים. בכל

נמל תזמורות יערכו לנו קבלת פנים, והמוסיקה תתנגן, יזרקו לנו פרחים, ואנחנו

נשוט ונשוט, נעשה סקס ונתרחק כל כך רחוק, שאיש לא יוכל למצוא אותנו.

בעל: ...איש לא ימצא אותנו... אני מסכים. בורחים!

בחורה: מתי?

בעל: מיד!

בחורה: מצוין! אני אלך לשתות כוס מים, אקח כדור הרגעה ונצא לדרך.

בעל: רק תחזרי מהר, או שאני שוב אתחיל לחשוב.

בחורה: ואז מה?

בעל: ואתחרט.

בחורה: אני אוסרת עליך לחשוב. הבנת? קח דוגמא ממני.

בעל: אני אנסה.

בחורה: שב פה, אל תזוז לשום מקום, אל תעשה שום דבר ואל תחשוב על כלום. אני

כבר חוזרת ונתחיל את החיים החדשים שלנו!

(בחורה יוצאת. בעל מחכה לה בקוצר רוח. כאן זה המקום לעשות הפסקה. בעל יכול גם לא לעזוב את הבמה בזמן ההפסקה)

מערכה שנייה

(לא חייבים לעשות הפסקה בין המערכה הראשונה לשנייה)

(פרופסור נכנס)

פרופסור: בוא נעשה סקס.

בעל: תודה, בעונג רב.

(שהייה)

פרופסור: נו?

בעל: מה?

פרופסור: אני מחכה למה שיבוא אחרי ה"תודה" שלך.

בעל: חשבתי שזאת ברכת שלום.

פרופסור: לא, זאת הצעה עסקית. אז מה?

בעל: אני מסכים.

פרופסור: אז בוא נתחיל.

בעל (מביט לצדדים): אני לא רואה כאן נשים.

פרופסור: נסתדר מצוין גם בלעדיהן.

בעל: בלי נשים!?

פרופסור: ברור. יש אותך, יש אותי, אנחנו שניים. מה עוד אתה צריך?

בעל: סלח לי, מי אתה?

פרופסור: אני פרופסור לפסיכיאטריה, פסיכולוגיה וסוציולוגיה. סקסולוג וסקסופאטולוג.

אני מרפא ומייעץ. פותר מתסביכים, מעלה ביטחון עצמי, משחרר מקיבעון.

מרפא פריג'דיות, מעלים אימפוטנציה. מספק את הלא מסופקים. עבודה קשה.

הרבה קריאות. אני מאוד מתעייף.

בעל: לא ברור לי מה בדיוק אתה מציע.

פרופסור: לעשות סקס. מה יכול להיות יותר ברור מזה?

בעל: פרופסור, אם כל הכבוד לך ולתארים שלך, לשערות השיבה ולידע הרב שלך –

אתה לא תוכל להיות עבורי תחליף לאישה.

פרופסור: תגיד, אתה בחור אינטליגנטי?

בעל: אני מקווה שכן.

פרופסור: טוב מאוד. תגיד, מהו הדבר החשוב בשבילך בבן אדם – הגוף או הנפש?

בעל: הנפש כמובן.

פרופסור: אז מה זה משנה לאיזה גוף, גברי או נשי, שייכת הנפש?

בעל: לי זה מאוד משנה.

פרופסור: תאר לך אדם מעודן, נעלה, מוכשר, אינטליגנט, קשוב, במילה אחת – נפש תאומה...

בעל: מזמן אני מחפש אחת כזאת. אבל היא חייבת להימצא בגוף לא מאוד רזה ולא מאוד שמן. וחשוב לי גם, שלנפש הזאת יהיו שדיים של אישה, רגליים חטובות ועיניים כחולות.

פרופסור: זאת אומרת אתה מתנגד לאהבה חד-מינית?

בעל: בהחלט. בעצם, את הלסביות אני עוד איכשהו מקבל. גוף נשי וורדרד, רך, עדין, טרי, חטוב וצעיר - לא יכול שלא לעורר בי משיכה. אבל משיכה לגברים אינה טבעית בעיניי.

פרופסור: אבל יש נשים מסוימות שכן שמוצאות עניין בגברים.

בעל: זאת סטייה. יש להן שיגעונות, לנשים האלה.

פרופסור: טוב, אני אמצא לך אישה. אגב, שוחחתי כאן הרגע עם שתיים.
בעל: גם אני.

פרופסור: ויש את כל סיבות לחשוב שהן לא יתנגדו.

בעל: לא, הן לא.

פרופסור: אז העניין סגור. את מי אתה מעדיף, את הבלונדינית המלאה או את הברונטית הרזה?

בעל: נתת לי בחירה קשה. איך אמרת: "את הבלונדינית הרזה או את הברונטית המלאה"?

פרופסור: הפוך – הבלונדינית מלאה והברונטית רזה.

בעל: הייתי בוחר בפשרה.

פרופסור: מה זאת אומרת?

בעל: שאטנית חטובה.

פרופסור: הייתי בטוח שתבחר בשתיהן.

בעל: רעיון מצוין. איפה הן?

פרופסור: לא יודע. בוא נחזור לענייננו. אני לא מציע לך אקט פיזי גס, אלא תהליך לימודי. במילים אחרות, אני נותן שיעורים, מייעץ, מרפא ומלמד.

בעל: מה יש פה ללמד?

פרופסור: מה זאת אומרת מה? סקס, אם תרצה, זה סוג של פגישת עסקים. וכמו בכל עסק, גם בו חייבים להיות קשובים, מנומסים, מוכשרים והעיקר – משכנעים.

אתה משכנע בסקס?

בעל: אה... מה אני אגיד לך...

פרופסור: אל תתבייש להודות בכישלונות שלך. להתבייש בזה – זו דעה קדומה. החברה שלנו, לצערי, עוד לא השתחררה מסדר העדיפויות הפרימיטיבי. למה לא בושה להיות טיפש, שתיין, נואף, קמצן, אבל כן בושה להיות אימפוטנט? זה לא בושה לא להיות מסוגל להרים משקולת כבדה, או להיות חסר רגל או עין, או קצר ראיה, מצונן, שמן מדי או רזה מדי. אתה לא מסוגל לפרנס את משפחתך? זה בסדר! אבל אוי ואוי לך אם אתה לא כשיר בעניין אחד ספציפי. אתה חייב להסתיר את זה מכולם. (נאנץ) למרות שלמי זה צריך להיות איכפת, חוץ מלבט זוג שלך?

בעל: אצלי הכל בסדר. אני מניח. אבל אני רוצה להצליח. חייבים לעשות כסף. אני עובד הרבה, משקיע. חושב הרבה. ולא נשאר לי זמן. וגם, האמת, שלא נשאר לי כוח.

פרופסור: הנה הטעות שלך. אתה עושה הרבה אבל לא את מה שצריך לעשות. רק סקס עושה את כולנו שווים, רק הוא משחרר אותנו מההרגשה שאנחנו סוג ב' לעומת העשירון העליון המתנשא. אם אתה בטוח בעצמך בתור גבר – אתה תהיה בטוח גם בכל השאר.

בעל: אתה חושב?

פרופסור: אני לא חושב, אני יודע. בכל פן אחר של החיים, כדי להצליח, אתה חייב להשקיע מאמץ אדיר, ללמוד, להילחם, לטפס למעלה, להביס את המתחרים, להיאחז בציפורניים, בקיצור - להשקיע כדי להשיג. ורק בסקס אתה יכול להוכיח את עצמך, להיות חזק, בעל משמעות, נחשק ואפילו להרגיש את העליונות שלך – מבלי שתצטרך ללמוד או לדעת דבר, מבלי לעשות כלום ומבלי שתהיה לך טיפת שכל או כישרון מיוחד. נוסף לזה – אתה גם נהנה מהחיים. בגלל כל אלה סקס הוא הטוב מכל המדעים והעיסוקים האחרים. מי שמצליח בסקס - לא יכול להרגיש שהוא לוזר/מפסידן בחיים. וההיפך, מי שלא מצליח בסקס – לא יכול להצליח באף תחום אחר. (מר) תאמין לי, אני יודע.

בעל: יש בזה מן האמת.

פרופסור: מאה אחוז מן האמת. אני מוכן ללמד אותך עשרים שנה, ואז תראה ש...

(תופס בחזה שלו, פולט צעקה וצונח על הקורסא)

בעל: מה קרה לך?

פרופסור: הלב...

בעל: יש לך כדורים?

פרופסור (בקושי נושם): בדרך כלל כשזה קורה מגיעה האחות ועושה לי זריקה.

בעל: אז אולי אני אזעיק אחות?

פרופסור (במהירות): בשום פנים ואופן! עוד רגע זה יעבור... או שלא. (שתיקה)

החיים עברו – ובמה יש לי להיזכר? אם אפשר היה להתחיל את החיים מחדש,

אז לא הייתי רוצה להתחיל אותם בכלל. בגן חלמתי לעבור לבית ספר. בבית

הספר חלמתי לסיים אותו כבר. באוניברסיטה חלמתי לצאת לחיים האמיתיים

כמה שיותר מהר. מהיום הראשון בעבודה חלמתי לצאת לפנסיה. מרגע

שהתחתנתי חלמתי על להתגרש. כשעשיתי סקס עם מישהי חלמתי על מישהי

אחרת ועל סקס אחר. כל חיי חלמתי לחיות חיים אחרים. ומה עכשיו? להתחיל

את הכל מחדש ולחיות את אותם החיים בלחלום על חיים אחרים?

בעל: גם אתה חולם על חיים אחרים ועל סקס אחר?

פרופסור: על סקס אחר כבר לא. פעם עשיתי את זה כל יום. אחר כך פעם בשבוע. אחר

כך פעם בחודש. לא ברור לי, ככל שהשנים עוברות יש לי יותר ידע וניסיון, אבל

משום מה פחות רצון. רק בתיאוריה - לא בפועל. למה? גם העבודה שלי קשה.

המון קריאות. כולם רוצים לעשות סקס. אני נורא מתעייף.

בעל: גם אתה מתעייף?

פרופסור: המקצוע הזה כבר לא מתאים לגילי. פעם המחוג של השעון שלי תמיד היה

קופץ לשעה עשר, אפילו לאחת עשרה והיום, במקרה הטוב – שמונה. ואם לדבר

בגלוי הוא נעצר על שש... אני מנסה להיזכר ולא מצליח, מתי זה קרה?

בעל: מה?

פרופסור: הפעם האחרונה שעשיתי סקס.

בעל: בכלל עשית אותו מתישהו?

פרופסור: כן, ולא מעט. בהרצאות ובספריות. בסמינרים ובכנסים. אבל זה היה מזמן.

מזמן.

בעל: אל תתייאש.

פרופסור: כן, יקירי, העולם השתנה עבורי בזמן האחרון. ישנם סטייקים משובחים אבל אין שיניים. ישנן נשים מהממות, אבל אין כסף. יש הכל, אבל אין כלום. גם אני עוד מעט לא אהיה. (שוב אוחז בחזה ונאנח)

בעל: אולי בכל זאת לקרוא לאחות?

פרופסור (מפחד): לא-לא! (שהייה) פעם חשבו, שלאורך כל החיים מלווה אותנו מלאך ששומר עלינו. אבל בשעה מסוימת הוא עוזב ומלאך המוות מגיע במקומו. איך לדעתך הוא נראה?

בעל: לא יודע, לא חשבתי על זה... כזקנה לבושה בשחור עם חרמש ביד... או כשלד. אתה יודע איך?

פרופסור: לפעמים אני מרגיש שהוא נורא קרוב, אבל אני לא רואה אותו. יכול להיות שהוא מופיע בדמות חייל עם תת מקלע, או רופא מנתח עם איזמל או אחות עם מזרק...

בעל: כן, אחיות עם מזרקים זה...

פרופסור: החשוב הוא, שהוא תמיד בסביבה. בכל רגע הוא יכול לדפוק בדלת. לשסף עם החרמש, ללחוץ על ההדק, לתקוע את המזרק. (מנמיך את הקול) תסתכל, היא לא שם?

בעל (מפחד): מי "היא"? אחות עם מזרק?

פרופסור (לוחש): לדעתי היא כבר פה.

בעל: איפה?

פרופסור: לא יודע. אבל יש לי הרגשה, שהיא עומדת כאן, מאחורי הגב שלי ועוקבת אחרי.

בעל (בלחש): גם לי יש הרגשה כזאת.

פרופסור: אז תבדוק.

בעל (סורק את החדר ובודק את היציאות): אין אף אחד.

פרופסור: ברוך השם. (נאנח) חייבים למהר לחיות, עד שהיא לא תטפח לך על הכתף. ומה אנחנו עושים? על מה אנחנו מבזבזים את השעות היקרות שנועדו לנו? האם שאלת את עצמך פעם: לאן נעלמים הימים? הרי הכלבה עם המזרק יכולה להופיע בכל רגע.

בעל: כן, אי אפשר להימלט ממנה. היא לא יוצאת לי מהראש.

פרופסור (בודק את עצמו): נראה לי שעבר לי... (קם מהכורסא, עושה כמה צעדים, חוזר במהירות לעצמו): עוד לא אבדה תקוותינו! סלח לי על רגע

החולשה הזו, על ההתקפה הרגעית של פסימיזם! העולם מלא תענוגות! ממרח
 כבד אווז, כוס יין אדום, שמש, נשים, פרחים! יקירי – החיים נפלאים! במיוחד
 אם יש בהם סקס! שכחתי לשאול אותך, מי אתה ומה אתה עושה פה?
 בעל: אני? אני...?

פרופסור: בעצם זה בכלל לא משנה. העיקר ששנינו צעירים ובריאים. חייבים למהר
 לחיות! בוא נשיר, בוא נרקוד! שים מוסיקה!

(נשמעת מנגינת טנגו משגע)

בראבו! בראביסימו! זה נפלא! אתה יודע מה? יש לי רעיון...

בחורה (בכניסה): בואו נעשה סקס.

פרופסור: זה מה שרציתי להציע! הרשי לי להזמין אותך לרקוד ונדסקס על הפרטים.

(פרופסור ובחורה רוקדים)

בחורה: איזה פרטים מעניינים אותך?

פרופסור: מה? איפה? ומתי?

בחורה: סקס, כאן ועכשיו.

פרופסור: עם מי?

בחורה: איתך.

(בעל נכנס לריקוד, חוטף את הבחורה מהפרטנר)

בעל: על מה דיברתם?

בחורה: פרופסור התעניין בפרטים.

בעל: גם אני מתעניין בהם.

בחורה: אני מוכנה לחשוף אותם. (עושה פאנועז)

בעל: הפרטים מרשימים.

בחורה: וההצעה כולה?

(פרופסור חוטף את הבחורה. בזמן הדיאלוג הבא היא עוברת מאחד

לשני)

פרופסור: אל מי משנינו מכוונת ההצעה?

בחורה: לשניכם.

פרופסור: ביחד או לחוד?

בחורה: אתה חושב שאני עד כדי כך סוטה?

פרופסור: זאת אומרת לחוד?

בחורה: זאת אומרת ביחד.

בעל: את צוחקת.

בחורה: בכלל לא. לחוד זה בגידה ושקר. ביחד זה כנה, מעניין ונעים. אתה חושב שיותר טוב לעשות את זה לבד?

בעל: לא, רק בזוג.

בחורה: סקס בזוג לא קיים - רק בשלישיה. רק שהשלישי בדרך כלל עושה את זה מהצד. במקום אחר ובזמן אחר. לכן קוראים לנישואים תקינים - משולש.

בעל: וזה לדעתך תקין?

בחורה: אלה החיים.

פרופסור: כובד הנישואים הוא כה עצום שאפשר לשאת אותו רק בשלישיה.

(הריקוד נגמר)

בעל: אבל בכל זאת למה לא בשניים?

בחורה: בשניים, בשלישיה, ברביעייה - מה זה משנה? העיקר לא להיות לבד. העיקר לא להיות לבד...

בעל: תחשבי רגע: בזמן ששני גברים מפנקים פה אישה אחת, אישה אחרת תישאר בלי

בן זוג. מי יודע, אולי האישה הזאת נמצאת קרוב, ממש כאן, אולי אפילו בחדר

הסמוך. היא חושקת, היא מחכה, היא סובלת מבידודות.

בחורה: אז תקרא לה לכאן!

בעל (בבלבול): למי?

בחורה: לאישה ההיא!

בעל: אמרתי את זה באופן הרטורי. לא התכוונתי למישהי ספציפית.

בחורה: לא משנה. לך ותביא אותה הנה.

בעל: את מי?

בחורה: זאת שמחכה וסובלת מבידודות. נהיה בודדים ביחד. תמצאו אותה!

(בעל ופרופסור יוצאים. אישה נכנסת)

אישה: בואי נעשה סקס.

בחורה: בואי.

(שהייה)

אישה: השאלה - עם מי.

בחורה: אין לך עם מי?

אישה: לא.

בחורה: אז למה את מציעה?

אישה: אה, חשבתי שאת יודעת.
 בחורה: אם הייתי יודעת לא הייתי יושבת כאן לבד.
 אישה: הצעת למישהו?
 בחורה: לכולם.
 אישה: ו?
 בחורה: אין.
 אישה: אולי הם חשדו שאת רוצה תמורת כסף?
 בחורה: לא, הסברתי להם שאני מוכנה בהתנדבות.
 אישה: ו?
 בחורה: בכל זאת אין.
 אישה: ניסית להציע להם כסף?
 בחורה: לא. רק את עצמי.
 אישה: הנה הטעות.
 בחורה: אני יודעת.
 אישה: היית צריכה להציע.
 בחורה: אני יודעת. אבל אין לי. זאת הבעיה.
 אישה: כשיש כסף אין צורך לחפש גבר. הוא בעצמו ימצא אותך.
 בחורה: אותי לא מחפשים. ולהיות לבד זה קשה.
 אישה: בטח. אנחנו חייבות שיהיה לנו בית, משפחה, מעמד חברתי. לבלות טוב. לטייל.
 כל זה מצריך גבר.
 בחורה: איפה מוצאים גבר כזה?
 אישה: כזה – לא קיים. לכן, עדיף שיהיה לך כמה.
 בחורה: אני יודעת. אבל אין לי כסף. יש לי רק את עצמי.
 אישה: מה את עושה בעבודה?
 בחורה: את העבודה. מה עוד אני יכולה לעשות?
 אישה: זה ברור. למה את קוראת עבודה? לסקס?
 בחורה: לא. עבודה – זה משהו שעושים לא כי אוהבים, אלא כי משלמים לך.
 אישה: גם על סקס משלמים לפעמים.
 בחורה: לי לא.
 אישה: גם לי לא.

(שהייה)

אישה: את נשואה?

בחורה: לא.

אישה: לא טוב. אישה חייבת להיות נשואה. אני, למשל, רוצה להיות נשואה אבל לא רוצה שיהיה לי בעל.

בחורה: ואני ההיפך: לא בוער לי להיות נשואה, אבל שהבעל כן יהיה.

(שהייה)

מעניין, למה לנשים אין מזל בימינו. ככל שהעולם מתקדם, האושר פוחת.

אישה: לדעתי, אנחנו לא עומדות בתחרות עם מחשבים. אנחנו לא חכמות כמוהם ומכילות הרבה פחות תוכן.

בחורה: ופחות מגרות מהתמונות על המסך.

אישה: אולי נשים בכלל לא נועדו לסקס?

בחורה (במחאה): מה זאת אומרת "לא נועדו לסקס"? אז למה כן? למה יש לנו צמידים,

עגילים, שרשראות, מחרוזות, סיכות, טבעות? לשם מה בשמים, קרמים, פודרות,

מסקרות, שפתונים? מסרקים, פצירות, מברשות, פינצטות, שעוות? כל זה רק

כדי למשוך, לפתות ולמצוא חן. בשביל מה למצוא חן? למען אותה המטרה!

נועדנו לסקס, אנחנו קיימות למענו. לכן, אנחנו חייבות לממש את המטרה

שלשמה נולדנו במאה אחוז, בלי לפספס יום אחד, דקה אחת, רגע אחד!

אישה: אבל יש גם יוצאות מן הכלל...

בחורה: אין. אפילו בתולה זקנה, הכי קשוחה, הכי קרה ומתחסדת – זה סקס מהלך!

אישה: את צודקת. (שותקת) אולי אני פשוט לא מספיק מושכת?

בחורה (שמה משקפיים ובוזזת את האישה): לא, את עדיין בסדר.

אישה: אני מוצאת חן בעיניך?

בחורה: כן.

אישה: אז אולי נסתדר בלי גברים? גם ככה אין איפה להשיג אותם...

בחורה: לא, האופציה הזאת לא בשבילי. אני עוד איכשהו יכולה להבין את ההומואים –

גוף גברי חזק, שרירי, חסון – הוא פשוט לא יכול לא לגרות אותך. אבל גוף נשי...

לא. (מורידה משקפיים)

אישה: את מרכיבה משקפיים?

בחורה: אני שמה אותם רק בזמן הסקס. האמת, עוד לא יצא לי פעם אחת להרכיב

אותם. אני מזמן חולמת על להרכיב את המשקפיים, לעצום את העיניים

וליהנות.

אישה: את משוגעת.

בחורה: לא, אני רומנטיקנית ומתלהבת. אני כל הזמן בחיפושים. לא עוברת שעה בלי הרפתקה חדשה. ובכל זאת משעמם. נמאס כבר לחפש. בא לי כבר משהו יציב וקבוע. סקס קבוע. כל יום. כל שעה. סקס על הבוקר. סקס בשעות הקטנות של הלילה. סקס בעבודה. סקס בשעת ערב מול הטלוויזיה. סקס שלפני. סקס שאחרי.

אישה: אחרי מה?

בחורה: אחרי הכל. לפני הכל. במקום הכל. תמיד. בכל מקום. עם כולם. (נא נחמת) אם לא הייתי יודעת שאני משוגעת הייתי חושבת שאני מתחילה להשתגע.

אישה: את אוהבת לאהוב?

בחורה: מאוד! אם הייתי יכולה הייתי אוהבת את כל הגברים בעולם! אני כל כך אוהבת לאהוב!

אישה: עד כדי כך את אוהבת סקס?

בחורה: איך אפשר לא לאהוב אותו? הרי "סקס" זה ההיפך מ"בדידות". "סקס" זה אומר "שניים". לפחות. זה כבר סוג של הצלה. זה הפסגה, השיא, ההתממשות של הקירבה. אני אוהבת סקס גם בגלל שהוא מספק את הצורך העיקרי שלנו לדבר. לדבר המון, כמו שצריך, בפתיחות. לכן זה נקרא – יחסים אינטימיים. זאת ההזדמנות היחידה לספר על עצמך את הכל. גם להקשיב, אבל העיקר – לספר. על איך זה קורה לך איתו. איך זה קורה לך עם אחרים. איך זה קורה לו עם אחרות. איך לאחרים זה קורה עם אחרים.

אישה: אנחנו לא מדברים בזמן הסקס.

בחורה: ואחר כך?

אישה: על מה יש לדבר אחר כך?

(פרופסור נכנס)

פרופסור: בנות, לא צריך לדבר לא לפני, לא אחרי ולא במקום. תפסיקו לדבר, תפסיקו לבזבז זמן, בואו נעשה סקס.

בחורה: תודה, בעונג רב.

פרופסור: אז שבו, תכינו מחברות ונתחיל.

בחורה: אני מוכנה לעשות את זה בישיבה, אבל למה המחברות? פרופסור: כדי לרשום.

בחורה: לרשום? אני אזכור גם ככה.

אישה: בנוגע אלי, ה... הלב שלי אומר לי לא לעשות את זה בקבוצה.

פרופסור: איך הלב קשור לזה?

אישה: קשור. אני קנאית.

פרופסור: חמודה שלי, את לא עוקבת אחרי האופנה. קנאה זה מזמן פסה. גם פרה הכי מטומטמת כבר לא מקנאה. איך את יכולה לדבר על קנאה? את – אישה משכילה ממאה העשרים ואחת!?

בחורה: פרה לא מקנאה כי לפי הטבע שלה היא מגדלת את הטלאים שלה בלי בעל, לכן היא גם לא זקוקה לו. אנשים מגדלים ילדים בזוג, לכן קנאה מושרשת באישה באופן גנטי. גם אם אנחנו רוצות וגם אם לא, גם אם זה חכם או לא חכם – אנחנו מקנאות.

פרופסור: אני חייב להגיד לך שבשביל בחורה בלי ניסיון את מגלה ידע וחשיבה יוצאים מן הכלל.

בחורה: וחץ מזה - לפני רגע הבטחת לברוח איתי.

אישה: וגם איתי.

פרופסור: זה פשוט מפחיד. איך שאני אומר למישהי בואי נעשה סקס - היא אומרת לי בוא נברח! אבל אני מסכים. בואו נברח!

בחורה: עם מי?

פרופסור: כולם ביחד. בואו!

(שלושתם רצים במעגל בחדר. בעל נכנס ומצטרף לריצת כולם. אחרי

כמה סיבובים הוא עוצר)

בעל (מתנשף): מספיק לרוץ. עדיף שנעשה סקס.

בחורה, אישה, פרופסור (עוצרים, נרגעים): תודה, בעונג רב!

פרופסור: האמת, שהתראינו כבר.

בעל: עדיף להגיד שלום פעמיים, מאשר לא להגיד בכלל. לאן אתם רצים?

פרופסור: אנחנו לא רצים, אנחנו משוחחים.

בעל: על מה?

בחורה: על סקס כמובן.

בעל: למה רק על סקס, סקס, סקס?! נמאס. בואו נדבר על משהו אחר.

בחורה: על מה למשל?

בעל: לא יודע. אבל לא על זה.

אישה: נכון. גם לי נמאס. אף מילה על סקס. סגור?

פרופסור: סגור.

(שהייה)

אישה: על מה נדבר?

בעל: על משהו חכם. כמו שנהוג אצל אנשים נורמאליים.

בחורה (בהתלהבות): בואו!

(שהייה)

אישה: בואו נדבר! שנון ומצחיק! כן?

בחורה: בואו. אני מזמן חולמת על זה.

פרופסור: גם אני.

(שהייה)

בעל: איזה כייף לדבר על משהו חכם, נכון?

פרופסור (בלהט): בלי שום ספק!

בחורה: בטח!

(שהייה)

אישה: אז מה אתם שותקים?

בחורה: ומה את?

אישה: אני פשוט לא יודעת ממה להתחיל. (לפרופסור) תתחיל אתה, אתה הרי

הפרופסור!

פרופסור: מממ... אהה... האמת שבתור פרופסור אני רגיל לדבר רק על נושאים

מקצועיים.

בחורה: מה המקצוע שלך?

פרופסור: אתם יודעים – סקס. עליו אני יכול לדבר בלי הגבלה.

אישה: לא. על סקס לא מדברים.

בחורה (נאנחת): כן, לא מדברים.

אישה: ברור. כבר סיכמנו את זה.

(שהייה)

בעל: טוב.... אם אין מישהו אחר, אז אני אתחיל.

(כולם התרכזה לשמוע)

אה.... יום אחד בעל חוזר הביתה מוקדם מהרגיל ורואה את אשתו עם המאהב...

אישה (קוטעת): עצור! סיכמנו לדבר רק על משהו אינטלקטואלי. ובלי סקס.

בעל: משהו אינטלקטואלי? טוב... אז... (חושב) פעם אחת בעל אינטלקטואל חוזר מהעבודה מוקדם מהרגיל ורואה את אשתו האינטלקטואלית במיטה עם המאהב המאוד אינטלקטואלי שלה.

(שהייה)

אישה: ו?

בעל: זהו. באותו היום הוא גילה כמה דברים חדשים.

(שהייה)

פרופסור: יש עוד מישהו שרוצה לספר משהו אינטלקטואלי?

(שהייה)

אנחנו לא יכולים פשוט לדבר על תיאטרון, על ספרות, על מוסיקה?

בחורה: האמת שספרות לא כל כך מעניינת אותי.

אישה: ואותי מוסיקה.

בעל: תיאטרון זה לא בשבילי.

פרופסור: אני חייב להגיד, שבחברה המודרנית, שבה כולם שווים בעניין חוסר תרבות,

הנושא היחיד שמובן לכולם, שמעניין את כולם תמיד ובכל מקום – זה סקס.

בחורה: טוב, אם לא יוצא לנו לדבר על משהו אינטלקטואלי, אז שכל אחד ידבר על מה

שמעניין אותו.

אישה: רק לא על סקס.

פרופסור: בטח, לא על סקס.

בעל: מובן מאליו...

(שהייה)

בחורה: מעניין, מה עוד יכול להיות מעניין, חוץ מסקס?

(שהייה)

אותי, למשל, מעניין – האם קיים סקס לא מעניין?

אישה: כן.

פרופסור: ואותי, האמת, שום דבר כבר לא מעניין. גם לא סקס.

בחורה: אני גם לא מתעניינת בסקס. אבל סקס מתעניין בי. ומאוד.

אישה: שוב גלשנו לסקס. אפשר לדבר על משהו אחר?

בחורה (משועממת): על משהו אינטלקטואלי?

פרופסור: רק על משהו אינטלקטואלי.

(שהייה)

אישה: בואו נדבר על אהבה. על אהבה זה בסדר?

פרופסור: אהבה, זה בסדר.

בחורה: למה לדבר על אהבה זה בסדר ועל סקס לא? מה זה לא אותו דבר?

פרופסור: לא בדיוק.

בחורה: לדעתי, "האהבה" זו הגדרה מיושנת ל"סקס".

בעל: כנראה המילה "סקס" הייתה תחת צנזורה, ובמקומה השתמשו במילה "אהבה".

בחורה: לא, אהבה זה משהו אחר, נראה לי. אני זוכרת, למדנו את זה בבית ספר... זה

משהו שהיה לנו בעבר.

אישה: אז מה ההבדל בעצם?

פרופסור: אפשר להגיד שבאהבה החשוב הוא הבן זוג ובסקס – התהליך.

בחורה: ואם הבן זוג טוב והתהליך רע?

פרופסור: חשבו גם, שנשים מעדיפות אהבה וגברים - סקס.

בחורה: לא נכון. אני בחורה צעירה ובלי ניסיון, ואני לא יודעת מה גברים מעדיפים. אבל

אני יודעת מה נשים מעדיפות.

בעל: פרופסור, מה יותר טוב – סקס או אהבה?

פרופסור: ברור שסקס. סקס טוב לבריאות, אהבה מזיקה לה.

אישה: למה?

פרופסור: באהבה יש המון אנרגיות שליליות. התרגשות, קנאה, תלונות, געגועים,

הסברים וכל מה שבא לך, וסקס מביא אך ורק עונג טהור. אהבה משאירה אחריה

זיכרונות, עצבים מרוטים, אכזבות כוזבות וסקס – עייפות נעימה ותיאבון בריא.

בעל: חוץ מזה אהבה מצריכה המון זמן. כל השיחות האלה, פרחים, טיולים, הזמנות,

ללוות הביתה... מי יכול להרשות לעצמו את כל זה בימינו? איפה תמצא את חצי

השעה הפנויה הזאת? וסקס זה – הקדשת לו דקה והמשכת הלאה.

בחורה: כן, סקס זה הרבה יותר מודרני.

בעל: תראו איזו שיחה אינטלקטואלית יצאה לנו!

בחורה: ולגמרי לא על סקס!

אישה (בעצבים): הבעיה היא שאנחנו שוב רק מדברים. והזמן עובר.

בעל: מה עוד נותר לעשות?

אישה: לא יודעת. אבל אני כן יודעת שחייבים לעשות משהו. מישהו מכם מרוצה

מהחיים שלו?

(שהייה)

אני שואלת את כולם – מישהו מכם מרוצה מהחיים שלו?

פרופסור: לא.

בחורה: לא.

בעל: לא.

האישה: אז מה אנחנו יושבים, מקשקשים ומעמידים פנים שהכל טוב ויפה?

בחורה: מי מעמיד פנים? אני לא.

בעל: אבל מה אנחנו יכולים לעשות?

אישה: מזמן אמרתי – לברוח.

בעל: אין לנו לאן לברוח. במקום אחר לא יהיה יותר טוב, רק יותר גרוע. והלאה יהיה

יותר ויותר גרוע. כאן, בכל מקום ותמיד.

בחורה: וגם אי אפשר לברוח מעצמך.

אישה: אז מה עושים?

פרופסור: משהו! אין לנו זמן! בואו נחליט!

בחורה: נכון! חייבים סוף סוף לשנות משהו, חייבים לפעול, לעשות. לא משנה מה.

להרוס, לשבור, לשרוף. לא יודעת מה איתכם, אבל זה נורא מתחשק לי.

אישה: לכולנו נורא מתחשק.

בעל: אי אפשר לעשות את זה לבד.

אישה: חייבים להתאחד. חייבים למרוד! כולם ביחד.

בעל: איך נתאחד? אנחנו כל כך שונים...

פרופסור: אנחנו נתקרב! נמצא בסיס משותף...

בחורה: עזבו, איזה בסיס משותף? הדרך הטובה ביותר להתקרב היא – סקס. אפשר מאה

שנה לעבוד ביחד או לצאת למסיבות, אפשר כל סוף שבוע לשתות יחד או לנסוע

לפיקניקים, אבל זה לא יקרב אותנו כמו לילה אחד שנבלה ביחד!

בעל (בהתלהבות): אז בואו נתקרב!

פרופסור: נכון! סקס – זו השפה היחידה שכולם מבינים ואוהבים: מהפאפואסים ועד

העמים הנורדיים. ובזכות זה הוא מביא עמו שלום, הבנה ומאחד בין העמים.

לחיי הסקס!

(בחורה מורידה מפה מהשולחן, מחברת אותה למגב ומנופפת איתה כמו

עם דגל)

בחורה: לחיי הסקס! חופש – עכשיו!

בעל (עולה על השולחן): לחיי המרד!

אישה: אין לנו מה להפסיד!

בחורה: אברי מין של כולם – התאחדו!

(אחות נכנסת)

אחות: בואו נעשה... (עוצרת) מה יש לכם? קרה משהו?

(שהייה. בעל יורד מהשולחן, בחורה מורידה את הדגל. כולם לחוצים)

אישה: לא קרה כלום.

אחות: למה אתם זורקים עליי מבטים כאלה?

בחורה: המבטים רגילים.

אחות: "רגילים"?

אישה: מי את ומה את עושה פה?

אחות: את יודעת טוב מאוד. אז בואו נפסיק עם הדיבורים. בואו נעשה... (לבחורה

שעשתה תנועה חדה) מה? רצית לומר משהו?

בחורה: אני? ממש לא.

אחות: יופי. אז בואו נעשה את טיפול הערב שלכם ונדבר על הנושאים הרגילים שלנו.

פרופסור: אנחנו לא רוצים.

אחות: יקירי, כולנו חיים איך שאנחנו יכולים, אם אנחנו לא יכולים לחיות איך שאנחנו

רוצים.

בחורה: אנחנו לא חיים, לא יכולים, לא רוצים ולא עושים.

אחות: אתם חייבים.

אישה: אנחנו לא חייבים לאף אחד שום דבר.

אחות: תהיו ילדים טובים!

בעל: אנחנו גם ככה טובים.

אחות: הרי אתם לא רוצים שאני אפעיל כוח?

אישה: תשכחי מהכוח. היום הוא בצד שלנו!

בחורה: יש לי רעיון! בואו נזריק לה. שתירגע.

אישה: את יודעת איך מזריקים?

בחורה: מה יש לדעת? את חושבת שלא הייתי מזריקה פעם?

אחות: מרד על הסיפון?

בחורה: אמרנו – היום לא עושים טיפולים.

אישה: וגם מחר לא.

בעל: גם מחרתיים לא.

פרופסור: אנחנו אנשים חופשיים.

אחות: החופש לא קיים. אחראיות, שליטה עצמית ומשמעת חייבים להיות בכל מקום. אישה: תפסיקי להטיף לנו. אין לנו מושג מי את ואנחנו גם לא רוצים לדעת.

אחות: אבל אני יודעת טוב מאוד מי אתם.

בחורה: מה את יודעת עלינו?

אחות: ראיתם שאנשים רעים. אגואיסטיים. אלימים. לא חכמים במיוחד. שיקרו לכם, שנאו אתכם, ניצלו ונטשו אתכם. והחלטתם לברוח מהחיים. לא ככה?

בחורה: לכן, את לא נעימה לנו.

אחות: כי אני המראה שלכם. מראה שאתם לא רוצים להסתכל בה. אבל אני אכריח אתכם להביט בה בכל זאת.

אישה (באירוניה): מעניין, מה אני אראה שם?

אחות: את עצמך. תסתכלי טוב. מעמידה פנים שאת אשתו של מישהו, למרות שאת לא

נשואה ואף פעם לא היית. בתולה זקנה עם תסביכים. קראת יותר מדי רומנים

על נישואים כושלים ואת קורעת את הגרון שלך בנאומים על איך התעייפת מחיי

הנישואים ומהבעל הדמיוני שלך. את בכלל יודעת, כמה זה קשה כל ערב לראות

את בעלך עייף ואדיש, עם הפרצוף החמוץ שלו? בתיק הרפואי שלך כתוב שאת

בתולה. מזה באמת אפשר להשתגע. אם ככה, אז אולי הסקס ירפא אותך. אז

תפסיקי להתלונן ותתחתני, אם תצליחי כמובן.

אישה (מר): לך קל להגיד.

אחות: אישה חייבת להיות מזמינה, מפתה. ואצלך על הפנים רואים רק עייפות ועצבים,

כאילו שתית חומץ. ככה מפתים גברים?

אישה: ואיך כן?

אחות: פחות להתבכין ויותר להתאפר. יותר אודם על השפתיים ויותר לחייך. החצאית

יותר למעלה, המחשוף יותר למטה. רוצה לברוח מהם – תברחי, אבל ככה

שיוכלו להשיג אותך. תתנגדי, אבל רק כדי שיהיה יותר כיף לנצח אותך. תסרבי,

אבל שיהיה ברור שבסוף תיכנעי. תהיי קרה, אבל לא כדי להקפיא אותך, אלא כדי

שירצה לחמם אותך.

בחורה: כל תיכונסטית יודעת את זה. אפילו אני.

אחות (לבחורה): ואת, "בחורה צעירה, רומנטיקנית בלי ניסיון" ... מה, שכחת שהיית

נשואה שלוש פעמים? שלוש פעמים! אישה רגילה לא מסוגלת לשרוד פעם אחת.

או שאת שייגעת אותם או שהם אותך – אני לא יודעת. ואת כל הזמן חושבת:

”למה זרקו אותי כל כך הרבה פעמים? מה יש בי, שמפריע לאחרים? האם הגברים שנטשו אותי הם האשמים או אני?” ואז את ממציעה לעצמך סיפור חיים חדש, בניסיון לרמות את האחרים וקודם כל את עצמך. מצליח לך? פרופסור: ואולי את זו שממציאה עליה סיפורים? אחות: אגב, פרופסור... לאן בדיוק אתה מתכוון לברוח במצב הבריאותי שלך? הילדים התפטרו ממך, אין מי שיפרנס אותך, אז אתה משתגע לאט לאט מבדידות, רעב וכפיות טובה... מי ומה מחכה לך? אז שב בשקט, תוכל את המרק המוקרם שלך ותרצה לכולם על תיאורית הסקס. במקום אחר לא תמצא מאזינים. וגם, אם אני לא טועה, אתה בכלל לא פרופסור, אתה מורה לשעבר לספרות בחטיבות ביניים. אבל קשה להחזיק מעמד רק משיעורים פרטיים בספרות, היא לא באופנה עכשיו, עכשיו באופנה – סקס, לכן קראת לעצמך סקסולוג. (לבעל) לך, בחור, אני ממליצה להתחתן.

בעל: לי?

אחות: גרושתך – לא, לא האישה הזאת, האחרת – זרקה אותך מהבית כדי שלא תפריע לה ולמאהב שלה ומאז אתה פוחד מנשים. אתה פוחד שאישה תיקח לך את החופש. שהיא תכריח אותך להתחתן איתה. שהיא תבגוד בך. שהיא תעזוב אותך. שהיא תבזבז את הזמן שלך. שהיא תיקח את כל הכסף שלך. שהיא תסכסך בינך לבין אמא שלך. שהיא תרחיק אותך מהחברים. שהיא תעשה לך סצנות. שהיא תימאס עליך. שתהיה אומלל... אז תפסיק כבר לפחד מהחיים! תהיה חזק. למרות שלחזקים הרבה יותר קשה לחיות מאשר לחלשים...

בעל: חשבת...?

אחות: ותפסיק לחשוב. לחשוב זה מסוכן. תלמד לחיות בלי לחשוב. בלי לחשוב מה יהיה בעוד עשר שנים. בעוד שנה. מה יהיה מחר. תלמד לחיות את היום. לא לחשוב, לא לחשוב, לא לחשוב. כל אחד מאיתנו חייב לחזור על המשפט הזה עשר פעמים ביום. ”מחר” – זאת מילת גנאי. מחר אנחנו עלולים לפשוט רגל, לאבד עבודה, לחלות, למות. אם חושבים על זה – אפשר להשתגע. אישה: סיפרת על כל אחד מאיתנו דברים מעניינים. ומה איתך? אם את המראה – אז אולי תרצי להסתכל אל תוך עצמך?

אחות: לא.

אישה: אנחנו בכל זאת נעזור לך. (מקרבת מראה לפנים של אחות) את מי את רואה שם? (האחות לא עונה) אם לא תגידי, אני אגיד. קודם כל, את בכלל לא אחות.

אחות: לא נכון, אז מי אני לדעתך?

אישה: לא יודעת. אחת שאוהבת להמציא סיפורים, אישה עייפה וחולה, שמשום מה החליטה שהיא אחות. מה זה משנה מי את?

פרופסור (לאחות): בטח נדמה לך שזה בית משוגעים? זה אבסורד. באותה מידה, אני יכול לומר שאנחנו בבית מלון.

בחורה: בבית נופש.

אישה: בבית.

בעל: סתם בעבודה, במשרד.

פרופסור: אז תפסיקי להטיף לנו ולרפא אותנו.

אישה: תרפי את עצמך. ואנחנו נברח.

אחות: לאן?

בעל: למקום טוב יותר.

אחות: אין מקום טוב יותר, יש רק גרוע יותר. ויהיה רק עוד יותר גרוע. כאן, בכל מקום ותמיד.

בחורה: לא משנה לאן.

אחות: אתם לא תלכו לשום מקום. לא השתגעתם עד כדי לחזור לעולם של אנשים נורמאליים. העולם ההוא – זה בית משוגעים אחד גדול, מלא בריקנות ואלימות.

פרופסור: אפשר לומר "מלא בריקנות"?

אחות: אפשר. ותפסיקו לעבוד עליי. אתם חולים ואתם יודעים את זה.

בעל: אז מה אנחנו יכולים לעשות?

אחות (בעייפות): לכו לישון.

(אישה לא זז מהמקום)

למה אתם לא זזים?

בעל: אני לא רוצה להישאר לבד בחדר שלי.

פרופסור: גם אני.

אחות: לכו, אני מאוד עייפה. יש לי עוד משמרת לילה שלמה. לילה ארוך מאוד... לבד.

יותר גרוע מלבד.

(אישה לא זז)

אישה: מה, לא תגידי לנו כלום? תרחמי עלינו קצת. כל כך קשה ובודד לנו.
אחות: לכו.

(כולם מחילים להתפזר ללא רצון)

לכם קשה ובודד? לרחם עליכם? מי מכם יודע מה זה בדידות אמיתית? מה אתם יודעים על כיסופים אמיתיים לסקס אמיתי? מי מכם יכול להבין מה זה כיסופים אמיתיים לחיים אמיתיים? אתם קולטים מה זה לעבוד כאחות בבית משוגעים? עם מפגרים שאי אפשר אפילו לדבר איתם כמו עם בני אדם? לשמוע את הקללות שלהם, להקשיב לתלונות שלהם ולהבין שעוד קצת וגם אני אשתגע? כל בוקר אני מגיעה לעולם המשוגע, המשוגע, המשוגע הזה ובערב אני חוזרת לעולם שנראה לי עוד יותר משוגע. ובכל זאת חייבים לעבוד, חייבים לחיות. למה? כדי כל יום לחלק לכם תרופות, לתת זריקות ולהרגיש את השנאה שלכם? אתם יודעים שאני נותנת לעצמי את אותם הכדורים ומזריקה לעצמי את אותם הזריקות? כי השיגעון, לא משנה מה יגידו הרופאים, הוא מדבק. אני מבינה אתכם. הדבר שאתם קוראים לו "רצון לעשות סקס" זו בעצם כמיהה לקבל חום ואהבה. אתם עייפים... התעייפתם לחיות והחלטתם לחפש מקלט בעולם דמיוני. אם הייתם יודעים כמה אני מבינה אתכם. גם אני התעייפתי. אני רוצה מנוחה. מנוחה... לא לחשוב. לא לבנות תוכניות. לא לפתח תקוות, שאף פעם לא מתממשות. לא לחשוב...

(פאוזזה ארוכה. שקט. האחות מגיעה אל אחת הדלתות ודופקת)

בוא נעשה סקס.

(אין תשובה. היא דופקת חזק יותר)

אתה שומע? בוא נעשה סקס!

(אין תשובה. ניגשת לדלת אחרת)

הי, אתה שומע? בוא נעשה סקס!

(אין תשובה. אחות דופקת בדלת הבאה, והבאה. אין תשובה. ואז היא

פונה לקהל. יכול להיות שבינה לבין הקהל יש דלת בלתי נראית)

בואו נעשה סקס!